

Rindert Kromhout
**De rampzalige reis
van Ellie en Nellie**

Met illustraties van Annemarie van Haeringen

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2018

Copyright © Rindert Kromhout 2018, 2014, 2009, 2000
Copyright © illustraties Annemarie van Haeringen 2018,
2014, 2009, 2000, all rights reserved.

Kaart op pagina 10 – 11: Alex de Wolf

Handgeschreven briefjes: Rindert Kromhout
Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

Omslagbelettering: bij Barbara

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief
NUR 282 / ISBN 978 90 258 7452 0

In dit boek zijn opgenomen:

Ellie en Nellie op het onbewoonde eiland (2009)

Op en top Ellie en Nellie (2014)

Ellie en Nellie en de verdwenen schrijver (2000)

De boeken zijn voor deze omnibus herzien en aangepast.

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Ellie en Nellie op het onbewoonde eiland 4

Op en top Ellie en Nellie 71

Ellie en Nellie en de verdwenen schrijver 170

Ellie en Nellie op het onbewoonde eiland

Land in zicht

Er dobbert een roeiboot op de oceaan. In dat bootje zitten twee meisjes en hun vader. De meisjes hebben blonde haren en blauwe ogen. Ze dragen roze jurkjes en hebben strikken in hun haar. Hun vader roeit. Nieuwsgierig turen de meisjes over het water.

‘Zie jij al wat, zus?’ vraagt Ellie.

‘Nog niks,’ antwoordt haar tweelingzus Nellie. Ze neemt een hap van een broodje kaas. ‘Roeien, pap, roeien!’

‘Ik doe mijn best,’ zegt vader hijgend.

Zweetdruppeltjes rollen over zijn gezicht.

Ook Ellie eet een broodje. Gulzig zit ze erop te kauwen. De zon schijnt fel, hoog boven het bootje vliegen twee witte vogels.

‘Ik zou ook wel iets lusten,’ zegt vader. ‘Ik heb honger gekregen van al dat geroei.’

‘De broodjes zijn op,’ zegt Ellie. Gauw propt ze het laatste stukje in haar mond.

‘Wij moeten er nog van groeien,’ zegt Nellie met volle mond.

Hoofdschuddend trekt vader aan de roeispanten. ‘Ik had het kunnen weten,’ mompelt hij.

‘Geld...’ zegt Ellie.

'Goud...' fluistert Nellie.

'Land in zicht!' roept Ellie uit. Ze wijst. In de verte is een groene streep te zien.

Ze kijken allemaal en zien een strand met een bos erachter. Het eiland komt snel dichterbij. De tweeling juicht.

'*Isla Gemini!*' zegt vader tevreden. 'Eindelijk.' Hij geeft nog een paar flinke halen aan de roeispanen en dan loopt de roeiboot vast op het zand. Kleine golfjes slaan tegen de boeg, twee oranje krabben rennen weg door het ondiepe water.

Ellie en Nellie springen uit het bootje en rennen het strand op.

'De schat!' roepen ze uit. 'We willen de schat!'

'Ho, wacht even!' zegt vader. 'Rustig aan een beetje.' Gehoorzaam blijven Ellie en Nellie stilstaan.

‘Morgen gaan we op zoek,’ zegt vader, ‘nu ben ik moe. Over een uurtje wordt het donker en die schat loopt heus niet weg. Ik ga hout sprokkelen voor een kampvuur. Gaan jullie maar op zoek naar lekkere vruchten, anders hebben we vanavond niks te eten. Ik ben zo terug.’

En vader verdwijnt het bos in.

Wat is dat voor eiland? Wat doen Ellie en Nellie hier? Het begon allemaal vanmorgen, toen ze op de boot naar Spanje zaten...

De schatkaart

‘Bah,’ zegt Ellie. ‘Ik ben misselijk.’

‘Ik wil naar huis,’ zegt Nellie.

‘We gaan ook naar huis,’ zegt vader, ‘naar ons nieuwe huis in Spanje. We gaan bij oma wonen. Fijn hè?’

Ja, ze zijn onderweg naar Spanje, Ellie, Nellie en hun vader en moeder. Al drie dagen lang zijn ze onderweg. Eerst reden ze een heel eind met de auto. Toen gingen ze aan boord van een groot schip en op dat schip zitten ze nu nog steeds.

‘Ik wil liever terug naar ons oude huis,’ zegt Ellie.

‘Ik ook,’ knikt Nellie. ‘Ik wist niet dat Spanje zo ver weg was.’

‘We hadden het zo fijn in ons dorp,’ zegt Ellie.

‘O ja?’ vraagt vader. ‘Hadden we het zo fijn in ons dorp? En waarom moesten we dan weg uit Nederland?’

‘Voor altijd weg...’ zegt moeder.

Vader krijgt geen antwoord. Ellie haalt haar schouders op, Nellie kijkt stuurs de andere kant uit.

‘Nou, vertel op,’ zegt vader streng.

Aarzelend zegt Ellie: ‘Eh... omdat we wel eens iemand plaagden.’

‘En omdat we wel eens een snoepje van iemand afpakten,’ geeft Nellie toe.

Vader moet hard lachen. *‘Wel eens iemand plaagden?’* Jullie waren de schrik van het land. Iedereen was bang voor jullie. Erge Ellie en nare Nellie werden jullie genoemd. Daarom moesten we verhuizen, niemand wilde bij ons in de buurt wonen. Dat weten jullie heus nog wel.’

Klopt, Ellie en Nellie weten dat heus nog wel. Maar ze hebben helemaal geen zin om erover te praten.

‘Niet zo sip kijken,’ zegt vader. ‘Het wordt geweldig leuk in Spanje. Kom bij me zitten, dan lees ik een mooi verhaal voor. Kijk eens, daar is een plank vol boeken. Er zit vast wel een leuk voorleesverhaal tussen.’ Hij loopt naar de plank en pakt een boek.

‘Ah, dit ziet er goed uit.’

Als hij het boek openslaat valt er een envelop uit.

‘Hé, wat is dat nou?’ Vader maakt de envelop open en haalt er een brief uit. Of nee, het is geen brief, het is een tekening, een oude tekening op een oud stuk papier vol vlekken en scheuren.

‘Wat zullen we nou krijgen? Meisjes, moet je kijken.’ Allemaal bekijken ze de tekening en dit is wat ze zien:

ISLA

GEMINI

'Isla Gemini,' zegt Ellie. 'Wat betekent dat?'

'Dat betekent *Tweelingeiland*,' legt moeder uit. 'Zie je die twee heuvels op de kaart? Die zien er precies eender uit. Een tweeling, net als jullie.'

'En zie je dat kruisje daar?' vraagt vader. 'Ik heb wel eens avonturenboeken gelezen over kaarten van eilanden. Altijd als er een kruisje op die kaart staat, betekent dat...'

'Een schatkaart, het is een schatkaart!' roept moeder uit. 'Bij dat kruisje is een schat verstopt. Denk je niet, Henk?'

Een schat? Verrast kijken Ellie en Nellie elkaar aan. Even flikkert er iets in hun ogen, maar vader en moeder zien dat niet.

'Het is een oude kaart,' zegt vader. 'Hij heeft vast jarenlang in dat boek verstopt gezeten. Wat een geluk dat *wij* hem hebben gevonden.'

'Een schat...' fluistert Ellie.

'Goud en juwelen...' zegt Nellie dromerig.

'Wat voor een schat zou dat zijn?' vraagt moeder, terwijl ze nog steeds haar ogen niet van de kaart kan afhouden.

Vader denkt na. 'Misschien is het wel een kist vol geld en goudstukken. Stel je voor dat die schat van óns zou zijn. Dan waren we rijk en kon ik een prachtige boerderij in Spanje kopen. Wat zou dat fantastisch zijn!'

Ellie en Nellie beginnen allebei te trillen.

‘Hebben we haast om naar Spanje te gaan?’ vraagt moeder.

‘Welnee,’ zegt vader. ‘We hebben alle tijd van de wereld. Alleen wacht oma op ons.’

‘We kunnen best wat geld gebruiken,’ zegt moeder.

‘Hm,’ zegt vader. ‘Hmmm.’ Dan kijkt hij naar Ellie en Nellie. ‘Meisjes?’ vraagt hij. ‘Wat zouden jullie ervan vinden als we naar die schat gaan zoeken?’

Naar die schat zoeken? Naar een onbewoond eiland gaan om naar een schatkist met geld en goud en juwelen te zoeken?

Ellie en Nellie gaan in een hoekje met elkaar zitten fluisteren.

‘Ik wil die schat,’ zegt Ellie.

‘Ik ook,’ knikt Nellie.

‘Als we rijk zijn, kunnen we alles kopen wat we willen,’ zegt Ellie.

‘Een kooi om Spaanse kinderen in op te sluiten,’ zegt Nellie.

‘Een touw om ze mee vast te binden,’ zegt Ellie.

‘En heel veel snoep dat we allemaal zelf opeten. Die Spaanse kinderen krijgen niks.’

‘Helemaal niks!’

‘En dan kopen we een vliegtuig om mee naar Nederland te vliegen. Wat zullen die stomme

kinderen in ons dorp schrikken.'

'Goed plan, zus.'

Op Nellies gezicht verschijnt een valse grijns. Ellie gaat terug naar vader en vraagt: 'Waar is dat eiland dan?'

'Geen idee.' Vader loopt naar de kapitein om te vragen of hij het misschien weet.

'Isla Gemini?' zegt de kapitein. 'Ja, dat eiland ken ik wel. Dat is hier helemaal niet ver vandaan. Het is een onbewoond eiland. Er wonen geen mensen, alleen maar dieren. Hoezo?'

'Ik eh... ik ben een boek over zeldzame dieren aan het schrijven,' verzint vader, terwijl hij gauw de kaart achter zijn rug verstoppt. 'En ik heb gehoord dat daar heel bijzondere dieren zijn, dus ik wil er graag een kijkje nemen.'

'U boft,' zegt de kapitein. 'We komen er vlak langs en voor het laatste stukje mag u wel een roeiboot van me lenen.'

'Aardig van u,' zegt vader.

'En dan moet u me later maar eens vertellen wat voor dieren u hebt gezien,' zegt de kapitein. 'Ik ben dol op wilde dieren.'

'Echt waar?' vraagt vader.

'Ja, vroeger was ik geen kapitein. Ik heb heel lang in een circus gewerkt.'

‘Was u circusdirecteur?’

‘Ik was leeuwentemmer. Jarenlang heb ik met het circus rondgereisd. Toen mijn leeuwen te oud werden om op te treden, ben ik ermee gestopt. Maar ik wou graag blijven reizen en daarom ben ik kapitein geworden.’

‘Wat interessant!’ zegt vader.

Wat een saai gesprek, denkt Ellie.

Opschieten! We willen naar dat eiland, denkt Nellie.

‘Ik ga niet mee,’ zegt moeder. ‘Ik ga alvast naar oma met onze spullen en ik zal haar vertellen dat jullie later komen.’

‘Goed idee,’ zegt vader. ‘Als we allemáál naar dat eiland gaan, zal oma niet snappen waar we blijven en dan wordt ze ongerust. Vertel haar maar niks over die schatkaart, anders wil ze ook meedoen.’

Een uurtje later laat een matroos de roeiboot in zee zakken. Ellie en Nellie en hun vader gaan aan boord.

‘Alsmar rechtdoor varen, dan kom je er vanzelf,’ zegt de kapitein. ‘Over een paar dagen komen we jullie weer ophalen. Afgesproken?’

‘Afgesproken.’ En vader begint te roeien.

Dus zo is het allemaal gekomen.

Daarom zijn Ellie en Nellie nu op dit onbewoonde eiland...

